

[Arbejds- og socialministeren.]

yderligere forøge de byrder, som kommunerne i forvejen har vanskeligt ved at klare.

Jeg vil gerne med disse få bemærkninger anbefale lovforslaget. Jeg mener, man må tillægge husmoderafløsningen meget stor betydning. Hvor der er mulighed for gennem husmoderafløsningen at nedsætte de store sygehusudgifter, tror jeg, man fra alle sider vil være interesseret i at gøre det, og jeg synes i det hele taget, at det er et overordentlig nyttigt organ, der her stilles til befolkningens rådighed. Jeg anbefaler lovforslaget til en velvillig behandling i det høje ting.

Doris Christiansen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem frk. Sofie Hansen, er forhindret i at være tilstede her i dag, skal jeg tillade mig at fremføre nogle enkelte bemærkninger om det foreliggende lovforslag.

I april 1949 vedtoges her på rigsdagen en lov, der sagde, at der kunne indføres husmoderafløsning i alle kommuner, men loven sagde ikke, at husmoderafløsning skulle indføres, og det var efter min mening en stor fejl, idet altfor mange kommuner ikke har taget denne samfundsopgave op. Indtil 1. september 1951 var der kun 417 kommuner, som havde fundet det påkrævet at efterkomme lovens henstilling; særlig er det jo de mindre kommuner, som har været tilbageholdende, selvom man må gå ud fra, at der også dér er behov for denne hjælp i sygdomstilfælde.

Gennem de 2½ år, som er hengået, siden loven trådte ud i livet, har der været rige muligheder for at indhøste erfaringer, og det er mit indtryk, at de steder, hvor man har udnyttet loven, har den været til uvurderlig gavn. Det gælder ikke alene de hjem, som er blevet ramt af husmoderens sygdom, men også den enlige moder med børn, som i dag, når barnet bliver sygt, kan rekvirere en husmoderafløser til at passe og have opsiget med barnet, så at moderen ikke af den grund er afskåret fra at tjene til opretholdelsen af hjemmet, ligesom virksomheden, hvori hun er beskæftiget, i langt højere grad kan regne med en stabil arbejdskraft.

Af betænkningen, som er afgivet af det udvalg, det andet høje ting har nedsat til behandling af lovforslaget, fremgår det, at der har været afholdt mange møder i udvalget, og at det især er uddannelsen af husmoderafløser, der er blevet indgående drøftet. Man er nået til enighed om, at uddannelses-tiden nedsættes til 2 måneder i stedet for de nugældende 3 måneder. Mit parti går

ind for denne ændring, og jeg hilser med tilfredshed, at det forlanges, at en husmoderafløser skal have været beskæftiget mindst ½ år ved dette specielle arbejde, før hun kan indstilles til kursus. Det er jo ikke ukendt, at kvinder undertiden er blevet indstillet til kursus uden nogen anden forudsætning end den, at de i mange år har været beskæftiget ved husligt arbejde i deres eget hjem, og når kursus er overstået, har det vist sig, at de mangler alt det andet, som en husmoderafløser må være i besiddelse af — her tænker jeg på de rent menneskelige egenskaber, som ikke er det mindst vigtige i dette arbejde.

I min egen kommune, hvor jeg har fået den opgave at føre tilsyn med arbejdet ude i marken, har jeg altid hævdet, at der måtte en vis prøvetid til, inden vedkommende blev indstillet til kursus; vi har holdt fast ved, at prøvetiden skulle være et helt år, og vi har afgjort ikke fortrudt denne måske noget rigoristiske bestemmelse.

Jeg er glad for, at kommunerne skal føre tilsyn med den institution, som administrerer ordningen og gøre den endelige indstilling til ministeriet. Man vil sikkert i høj grad følge den tilsynsførende, der dog også er den person som ved at komme ud i hjemmene og gennem tilsyn og samtaler med hjemmet og afløseren har de største betingelser for at træffe beslutning om, hvorvidt denne eller hin egner sig for arbejdet på lige fod med de afløser, som har søgt uddannelse, og som så afgjort efter min mening udfylder deres plads.

Jeg anmoder den højtærede arbejds- og socialminister om at se med velvilje på andragender om husmoderafløser fra kommunerne, idet jeg ved, at denne opgave, udsendelse af husmoderafløser til de forskellige hjem, af kommunerne bliver betragtet som en tillidssag og en ordning, som er yderst værdifuld. Fra kommunernes side ønsker man, at hjemmene skal have den bedst mulige hjælp, og det bliver ikke tilfældigheder, som kommer til at råde ved indstillingen til ministeriet.

Må jeg som min egen opfattelse sige, at den bedste hjælp får man af de kvinder, som har søgt uddannelse, og det kommer vel af, at de foruden at have ofret en ret stor sum på denne uddannelse af interesse for sagen i mange tilfælde har lidt afsavn i uddannelses-tiden.

Jeg ser, at man ønsker at bevare 14 dages bestemmelsen om hjælpens varighed. Jeg havde gerne set, at denne bestemmelse var undergået en forandring, så grænsen var blevet forhøjet. Men jeg formoder, at det